

Sygn. akt: I 1 C 834/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sek. sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda W. K. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda W. K. kwotę 1.017 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. G. kwoty 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 września 2015 r. do dnia zapłaty. Jako podstawę roszczenia wskazał ustną umowę pożyczki zawarta między stronami w dniu 4 sierpnia 2012 r. wykonaną w ten sposób, iż powód zapłacił za pozwaną za usługę stomatologiczną. Mimo wezwania pozwanej do zwrotu pożyczki nie uczyniła tego.

Pozwana na rozprawie w dniu 11 października 2017 r. wniosła o oddalenie powództwa twierdząc, iż zapłata za usługę stomatologiczną miała charakter prezentu nie zaś pożyczki.

Strony zgodnie wyraziły zgodę na przesłuchanie w charakterze stron i przesłuchanie świadków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2012 r. M. I. oraz K. G. wynajmowali od powoda W. K. pokój na parterze należącego do niego domu w R.. Jednocześnie utrzymywali towarzyskie kontakty. Pod koniec lipca 2012 r. M. I. zwrócił się do W. K. by ten pożyczył pozwanej pieniądze na zabieg stomatologiczny, któremu musiała się poddać. W. K. był temu niechętny gdyż obawiał się spożytkowania środków na inne cele, lecz zgodził się po warunkiem, iż płatność za zabieg zostanie dokonana osobiście przez na rzecz stomatologa.

Dowód : zeznania powoda k. 45 i świadka S. M. (1) k.44

Pozwana wyraziła na to zgodę i w dniu 4 sierpnia 2012 r. powód dokonał zapłaty karta płatniczą na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. w G. łącznie kwoty 5.000 zł. Pozwana miała dokonywać spłaty tej należności w ratach, lecz nie dokonała żadnej spłaty, zaś w 2015 r. po wyprowadzeniu się z R. zaprzestała kontaktu z powodem.

Dowód : zeznania powoda k. 45, potwierdzenia realizacji transakcji k. 7 i 8

Powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty pożyczki wyznaczając termin na 15 maja 2017 r.

Dowód : wezwanie z dowodem nadania k. 12 i 13

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów złożonych przez powoda albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości zawartych tam informacji oraz na podstawie zeznań powoda i świadka S. M. (2). Zeznania świadka J. Z. w ocenie sądu były niewiarygodne. Pozwana mimo zajęcia stanowiska w sprawie nie stawiała się na rozprawie, na której miała być przesłuchana w charakterze strony co spowodowało, iż Sąd ten dowód pominął.

Niesporne między stronami było, iż w dniu 4 sierpnia 2012 r. powód W. K. dokonał zapłaty w kwocie 5.000 zł za zabieg stomatologiczny jakiemu poddała się pozwana K. G.. Potwierdzały to stanowiska stron oraz zeznania świadków.

Kwestią sporną między stronami było to, czy dokonana w dniu 4 sierpnia 2012 r. transakcja była ze strony powoda darowizną czy pożyczką na rzecz K. G..

Istota darowizny jest jej bezwrotność zaś pożyczki obowiązek zwrotu przedmiotu pożyczki.

Art. 720 § 2 kc przewiduje, iż umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem. Przepis art. 74 § 2 kc przewiduje, iż mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny jeżeli obydwie strony wyrażą na to zgodę.

Wobec braku sporządzenia dokumentacji zawartej umowy w formie pisemnej dla celów dowodowych i wyrażenia zgody przez strony na przeprowadzenie dowodów osobowych Sąd oparł się na osobowych źródłach dowodowych. Powód twierdził, iż między stronami doszło do zawarcia pożyczki wskazując jednocześnie w sposób wiarygodny okoliczności w jakich do tego doszło. Okoliczności te zostały potwierdzone przez zeznania świadka S. M. (1). W ocenie Sądu brak było logicznych podstaw do uznania, iż okoliczności nie wyglądały tak jak je opisały te osoby.

Pozwana twierdziła, iż rzeczona kwota stanowiła prezent ślubny dla niech od powoda w związku z planowanym przez nią i M. I. ślubem. Powód był związany więzami przyjaźni z M. I. i dlatego zrobił jej taki prezent. Zeznania o takiej treści złożyła również matka pozwanej J. Z. powołując się na informacje przekazane jej przez córkę. W ocenie Sądu brak było podstaw do uznania, iż stanowisko pozwanej jest prawdziwe. Jak wynika z zeznań świadków i powoda do żadnego ślubu między pozwaną a M. I. nie doszło wówczas ani później, pozwana dla powoda była osoba obcą i nie twierdziła by łączyły ją z powodem jakieś szczególne stosunki uzasadniające dokonanie tak wysokiej darowizny. Logika i doświadczenie życiowe wskazują, iż darowizny dokonywane są między osobami spokrewnionymi lub które łączy jakieś bliższe stosunki. Pozwana nie twierdziła by między nią a powodem takie związki istniały, co powodowało, iż twierdzenie o prezencie jest zupełnie niewiarygodne.

Zdaniem Sądu mimo stanowiska pozwanej nie ma wątpliwości, iż roszczenie jest wymagalne i zasadne zaś między stronami została zawarta umowa pożyczki kwoty 5.000 zł, która winna być zwrócona przez pozwaną.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że żądanie powoda jest zasadne zarówno, co do zasady jak i co do wysokości.

Wobec treści art. 481 § 1 i 2 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, natomiast jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Powód wezwał pozwaną do zwrotu pożyczki określając termin na 15 maja 2017 r. i zdaniem Sądu od dnia następnego po tym dniu przysługiwały mu odsetki ustawowe za opóźnienie.

Powód żądał zapłaty odsetek od dnia 7 września 2015 r. powołując się w tym zakresie na wezwanie z 7 lipca 2015 r., jednakże sposób sformułowania tego pisma nie wskazuje jednoznacznie, co do tego że ma ono charakter wezwania do zwrotu tej pożyczki. Dlatego w tej części Sąd powództwo oddalił.

W związku z powyższym Sąd w pkt I wyroku na mocy art. 720 § 1 kc w zw. z art. 481 1 i 2 kc zasądził od pozwanej żadaną kwotę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi stronę pozwaną. W skład tych kosztów wchodziły koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika pozwanego w kwocie 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz opłatą od pozwu uiszczoną przez powoda.